

Avšak — jak již shora uvedeno — nestačí k odvrácení těch účinků, jež zákon k uplynutí lhůty pojí, pouhý jakýkoli projev bytového úřadu, nýbrž projev tento musí býti opravdu »rozhodnutím« t. j. musí míti nejen obsah, nýbrž i formu definitivního nálezu vyslovujícího, zdali jaká a která jest závada zákonná, jež brání smlouvu schváliti.

Takovým »rozhodnutím« nemůže býti zváno jen pouhé vyřízení prozatímné, které definitivní nález do budoucnosti odkládá, ježto by si tím úřad stanovenou mu v zákoně lhůtu preklusivní libovolně prodlužoval a mařil resp. obcházel předpis zákonný.

Nelze proto v případě konkrétním pokládati za »rozhodnutí« ve smyslu odst. 2 § 2 citovaného zákona výrok, že smlouva se »prozatím neschvaluje, poněvadž jest ještě zapotřebí šetření«, ježto výrok tento ve svém obsahu a své podstatě není ničím jiným, než odložením definitivního rozhodnutí, které opravdu později, ale již po lhůtě bylo vydáno, odloženi takovému však stojí v cestě účinek preklusivní, o němž byla shora řeč.

Proti tomu nedá se s úspěchem namítati, že rozhodnutí jest vydáno a lhůta zachráněna již tím, že ve výroku úřadu jest obsaženo »neschválení smlouvy«, ježto — jak znova a s důrazem jest opakovati — nestačí k rozhodnutí dle § 2, odst. 2 jen holý projev úřadu, nýbrž třeba jest, aby rozhodnutí to bylo opatřeno důvody, jež by umožňovaly přezkoumání jeho zákonnosti. Důvodů těchto jest nejen tenkrát třeba, má-li úřad vyvrátiti, že tu není podmínek nároku na schválení smlouvy uplatňovaného stranou dle třetího odstavce § 2, nýbrž i ve všech jiných případech, poněvadž neschválení smlouvy, jevíci se jako vážný zásah úřadu do primární smluvní svobody stran, musí se opírat, třebas i bylo aktem volné úvahy úřadu, přece vždy jen o důvody, které leží v mezích zákonem pro toto volné uvážení úřadu daných.

Když tedy v 8denní lhůtě stěžovatel neobdržel rozhodnutí, jaké zákon vyhledává, rozhodnutí však po této lhůtě vydané jest pokládati za prekludované a tudíž vyloučené, jeví se stížnost důvodnou a bylo proto naříkané rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.

Č. 618.

Z a b í r á n í b y t ů: Přednostou domácnosti po rozumu § 5 zák. o zabírání bytů jest i osoba svobodná, obývající samostatně byt, jehož používá pouze k přespání.

(Nález ze dne 14. prosince 1920 č. 12.293.)

V ě c: Ludvík Bibr v Brně (adv. Dr. L. Goldberger z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Brně o zabránění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Společný bytový úřad v Brně zabral dne 27. září 1920 podle § 8, č. 9 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. v domě č. 4 v Brně »U plynárny« byt o pokoji a kuchyni.

Šetřením předcházejícím zabrání bylo zjištěno, že byt skládá se z pokoje a kuchyně a jest obydlen stěžovatelem svobodným. K námitce stěžovatelově, že v bytu bydlí též jeho stará matka, nebyl vzat zřetel.

O stížnosti do naříkaného rozhodnutí pro nezákonnost podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Naříkané rozhodnutí opírá se o § 8, č. 9 zák. o zabírání bytův obcemi. Podle ustanovení toho lze zabrati z bytův označených v § 5 místnosti nad počet, zakládající povinnost k oznámení, lze-li v nich samostatně obývatí nebo je k samostatnému obývatí upravit. Podle § 5 cit. zákona má přednost domácnosti povinnost k oznámení, je-li sám a bydlí-li v bytu o více než 2 obytných místnostech, nebo jsou-li v domácnosti 2 dospělí členové a obývají-li v bytu o více než třech obytných místnostech, při čemž za obytné místnosti se nepokládají kuchyně.

Z ustanovení těch vychází nade vši pochybnost, že stěžovatel jako přednost domácnosti má zákonem zaručený nárok na 2 obytné místnosti.

Žalovaný úřad zjistiv, že byt skládá se z jedné obytné místnosti a jest obydlen pouze stěžovatelem, porušil zřejmě zákon, když vyslovil zabrání z důvodu § 8, č. 9 bytového zákona.

Pokud žalovaný úřad v odvodním spisu vyslovuje názor, že svobodná osoba obývající rodinný byt, jehož používá pouze k přespávání, není přednostou domácnosti ve smyslu § 5 cit. zákona, není tento jeho právní názor v zákoně odůvodněn, ježto zákon, pokud jde o přednostu domácnosti, nijak nerozeznává, jde-li o osobu svobodnou či v manželském společenství žijící.

Pojem bytu »rodinného« není však zákonu tomuto vůbec znám. »Obýváním bytu« nerozumí se toliko takový způsob užívání, jenž záleží v tom, že majitel bytu nepřetržitě v něm se zdržuje a užívá ho tímž způsobem, jako by ho užívala celá rodina v bytě tom bydlící. »Obýváním bytu« rozuměti dlužno každé užívání, jímž nájemník uspokojuje svoji potřebu bydlení. Jestliže nájemník následkem svého povolání neb zaměstnání ve dne musí prodlévati mimo byt a pouze na noc se tam uchýlí, nelze nikterak tvrditi, že v bytě neobývá.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti po rozumu § 7 zák. o správ. soudu jako zákonu odporující.

Č. 619.

Z a b í r á n í b y t ů: * Člen nájemního úřadu, účastnící se na rozhodování o odporu proti zabrání bytu, není pro podjatost vyloučen proto, že zúčastnil se na komisionelním šetření, podle něhož první stolice vydala nález zabírací.

(Nález ze dne 14. prosince 1920 č. 12.301.)

V ě c: František R. v Teplicích-Šanově proti nájemnímu úřadu v Teplicích-Šanově o zabrání bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Městská rada v Teplicích-Šanově zabrala v domě čp. 4/932 tamtéž pokoj a kuchyň jako přespočetné.